Sabine Städing Nadine Reitz

Mojkáči

Kúzelné dobrodružstvo

MATYS

Mojkáči 1
Kúzelné dobrodružstvo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

MATYS

Sabine Städing
Mojkáči 1 - Kúzelné dobrodružstvo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sabine Städing

Kúzelné dobrodružstvo

Ilustrovala Nadine Reitz

MATYS

Nepríjemná noc • 7

Úprimné slová • 13

O vlások • 19

V raji • 26

(Ne)máme miesto pre tulákov • 32

Nevítaní hostia • 37

Tu niečo nesedí • 42

Ovsené sušienky sa zídu vždy • 48

Konečná zastávka • 54

Na život a na smrť • 59

Skutoční hrdinovia • 65

Svetielko v tme • 70

Aj prežiť treba vedieť • 75

Tajomná pieseň • 81

Nový domov • 87

Nepríjemná noc

„Vezmite si ma!“ stálo na ceduľke prilepenej k veľkej krabici. Muž, ktorý ju postavil k ceste, sa zachvel od zimy a ponáhľal sa späť do domu. Pršalo a studený vietor, ktorý sa preháňal tmavou ulicou, žalostne hvízdal. Veru, vonku vôbec nebolo pekne.

Chvíľu bolo ticho. Potom sa vnútri krabice čosi pohlo.

„Hej, kocúr! Nevieš, kde sme?“ zasyčal ktosi.

„Sedíme v krabici, jednorožec,“ odpovedal pokojne druhý hlas. „Zrejme nás chcú niekomu darovať,“ pokračoval vo vysvetľovaní.

„Všetko sa to zomlelo tak rýchlo. Rád by som sa bol rozlúčil so svojimi kamarátmi,“ povzdychol si jednorožec.

Čierny plyšový kocúr súhlasne prikývol. Aj on by sa rád rozlúčil s chlpatou zelenou príšerkou, hojdacím koníkom a so sivou myškou. Lenže na to už nebol čas. Nejaký muž prišiel na povalu, schytil ich a bez váhania napchal do

krabice. A teraz tu stáli, vyradení, spolu s hasičským autíčkom, so skladačkami a s niekoľkými kockami lega, pri vetrom ošľahanej ceste.

Od chlpatej zelenej príšerky kocúr vedel, čo znamená „byť darovaný“. Príšerka si už totiž dvakrát našla nového majiteľa.

„Byť darovaný znamená začiatok nového, napínavého života,“ tvrdila im kedysi. „Je to ako lotéria. Nikdy neviete, čo vás čaká, no vždy môžete len niečo vyhrať. Noví majitelia vás budú nosiť do školy, do zábavných parkov, brávať na prázdniny, na narodeninové oslavy a spať budete v mäkučkých postieľkach. Stačí len nechať veko krabice pootvorené, aby vás deti mohli objaviť. A, mimochodom, o mňa sa vtedy hádali hneď tri. A veru, aj ich maminky sa kvôli mne pochytili!“ vystatovala sa príšerka.

Kocúrovi tie slová stále zneli v ušiach, keď teraz sedel v krabici pri ceste.

„Ja tu veru dlho nezostanem,“ vyhlásil jednorožec a rohom nadvihol veko. „Kto by nechcel mať po boku takého nádherného tvora, ako som ja? Viem kýchať hviezdny prach a letieť po dúhe ako víchor,“ chvastal sa.

Kocúr sa schúlil hlbšie do krabice, aby naň nepršalo, a zamrmlal: „Zavri to veko, nech mi nezmoknú labky.“

Lenže jednorožec akoby nič nepočul. Natiahol svoj takmer snehobiely krk a rozhliadal sa po ulici na všetky strany. „Nikde nikto," poznamenal.

„Deti už dávno spia. Prosím ťa, zavri to veko," zamňaukal kocúr.

Jednorožec napokon veko priklopil a usadil sa. „A čo budeme teraz robiť?" spýtal sa po chvíli, keď smutne hľadel do tmy.

„Nič," odvetil kocúr. „Počkáme do rána, kým deti pôjdu do školy alebo do škôlky," navrhol.

Zložil si labky a pokúsil sa zaspať. No nedarilo sa mu. V krabici bolo tesno a cez malú dieru mu na nos dopadali

studené kvapky dažďa. Dokonca aj na povale bolo útulnejšie než tu.

Jednorožec si medzitým položil hlavu na zadné nohy a tvrdo zaspal.

Kocúr sa práve chystal znovu zavrieť oči, keď tu zrazu začul dunenie a rachot. Zvedavo vyliezol na červené hasičské autíčko, odsunul veko a vykukol von. Niekto vedľa nich postavil dva matrace a veľký kvet v kvetináči. Kocúr sa porozhliadal po okolí. Azda na chvíľu predsa len zaspal, lebo teraz lemovali cestu samé veľké a ťažké predmety. V diaľke blikalo žlté svetlo a muži v oranžových kombinézach všetko zbierali a s námahou hádzali do veľkého nákladného auta. Najprv bolo počuť rachot, potom škripot a dunenie, až to ten obrovský voz všetko pohltil!

„Smetiari! Čo tu robia?“ prebleskло kocúrovi hlavou. Keď ešte býval u Susi v detskej izbe, každý týždeň sledoval, ako na dvore vysýpajú smeti. No tentoraz nehádzali do auta len odpadky. Mizli v ňom celé skrine, matrace aj lampy.

Kocúr bol znepokojený. Oni tu čakali na nových majiteľov, nie na smetiarov... ale vedeli o tom aj tí smetiari?

„Jednorožec! Jednorožec, prebuď sa!“ zasyčal.

„Čo sa deje?“ zamrmlal jednorožec a zívol tak naširoko, až sa zablysli jeho veľké žlté zuby.

„Prichádzajú smetiari. Musíme odtiaľto preč!“ zamňaukal kocúr.

Jednorožec potriasol dúhovou hrivou a unavene sa spýtal: „Čo nás po smetiaroch? Ja odtiaľto neodídem, kým si ma nevezme nejaké decko. Alebo chceš stráviť ďalšiu noc v tejto krabici?“

„Nie, nechcem. Ale ak neutečieme hneď, ďalšiu noc strávime na skládke. A tam určite žiadne dieťa nepríde!“ odvetil kocúr.

Jednorožec vyvalil oči: „Myslíš, že nás vezmú so sebou?“

Kocúr prikývol a vyskočil z krabice. „Berú všetko, čo stojí pri ceste,“ povedal.

„Počkaj na mňa!“ zvolal jednorožec a ponáhľal sa za ním. Vyskočil na červené hasičské autíčko a chystal sa zoskočiť, keď sa ozvalo žalostné: *„Víí-úúú!“*

Prekvapene sa otočil.

Malé modré svetielko na streche autíčka sa zbesilo točilo a blikalo. „Víí-úúú!“ zaznelo znova.

„Čo je? Prečo nejdeš?“ zavolal kocúr, stále upierajúc zrak na blížiacich sa smetiarov.

Jednorožec zvraštil čelo: „Je tu ešte niekto, kto nechce skončiť na skládke!“ Sklonil hlavu, zachytil rohom rebrík autíčka a jednoducho ho vytiahol von.

„Víí-úúú, tutúú!“ zaplesalo autíčko od radosti a vyrazilo tmavou uličkou pomedzi kríky k ihrisku.

Kocúr a jednorožec nemali čas váhať. Veľký „požierač odpadkov“ sa približoval. Oranžoví mužíci nenechali na mieste ani kvetináč, ani slnečník... no proste nič! Presne ako hovoril kocúr.

„Rýchlo preč!“ zamňaukal a rozbehol sa.

Jednorožec sa ešte raz obzrel a potom sa rozbehol za ním.

